

Centenárium ünnepség

Vásárhelyen tegnap centenáriumi ünnepséget tartottak a 602. számú Magyar-Vietnami Barátság Ipari Szakmunkásképző Intézetben. Száz évvel ezelőtt alapították ugyanis a főlgyorsult ipari fejlődés sürgető kényszeréért az ipari szakiskolát. Délélt 10 órakor emlékünnepséget rendeztek a Petőfi Művelődési Központ színháztermében. A rendezvényen megjelentek — köztük *Ta Quynh*, a Vietnami Demokratikus Köztársaság magyarországi nagykövetségének tanácsosát *Bere István*, az intézet, párttitkára köszöntötte. A továbbiakban *dr. Koncz János*, az MSZMP Csongrád megyei Bizottságának titkára mondott ünnepi beszédet. Rövid történelmi visszajelentés segítségével igazolta, a művelt munkás mindig nagy és egyre fontosabb tényezője volt a magyar társadalmi fejlődésnek. Vásárhelyen a szakképzés száz év alatt közel 18 ezer szakmunkást adott az országnak. A 602. sz. intézet új épületkomplexuma tíz évvel ezelőtt készült el, tárgyi, személyi feltételei alkalmassá teszik arra, hogy a város szakmunkásképzésének bázisa legyen. Az intézmény, mint arra elnevezése is utal, eredményes kapcsolatot tart fenn a vietnami szakmunkásképzéssel.

A rendezvényen szót kért *Bagics Lajos*, a Művelődési Minisztérium osztályvezetője is. Méltatta az évforduló jelentőségét, majd átnyújtotta az iskola vezetőségének a Magyar Népköztársaság Minisztertanácsa által adományozott jubileumi oklevelet.

A rendezvény hivatalos részének befejezése után az iskola tanulóifjúsága mutatott be ünnepi irodalmi összeállítást.

Téli szezon a konzervgyárakban

Megkezdődött a téli szezon a konzervgyárakban. A 16 üzem többségében a szárazság miatt kiesett zöldség-alapanyagot most gyümölcskészítményekkel igyekeznek pótolni, ezekből viszonylag bőven termett, s ezt a lehetőséget használják ki az üzemek.

A kényszerű termékátcsoportosítás nyomán az eredetileg tervezettnél kevesebb zöldséget, ám több gyümölcsöt szállítanak a szocialista partnereknek. Így a szovjet és az NDK-beli megrendelésre most készülnek a meggy-, sárgabarack-, szilva- és körtebefőttek, illetve a különféle vegyes befőttek, többi között Nagykőrösön, Debrecenben és Nyíregyházán. Más hol — Békéscsabán és Kecskeméten — az orosz ízlésnek megfelelő savanyúságot, a zakuszkát töltik üvegbe.

Az üzemek mindenütt gondot fordítanak a még meglévő belső tartalékok, lehetőségek feltárására. *Kecskeméten és Nagykőrösön* a paradicsom-feldolgozás során keletkező, korábban veszendőbe ment magot összegyűjtik, szárítják, s jó minőségű szaporítónyagként értékesítik. Máshol a *rostos gyümölcslevelek gyártását fokozzák*, annál is inkább, mert örvedetesen növekszik az efajta üdítők iránt a kereslet. A korszerű táplálkozásban mind nagyobb a szerepük, a gyermekélelmészeti vállalatok — kitűnő étrendi hatásukat felismerve, leves helyett mind gyakrabban szolgálnak fel ivóleveket. Biztató a külkereskedők próbálkozása is: a *közeli-keleti piacokra akarnak betörni* a békéscsabai, a paksi, a nagykőrösi és a kecskeméti gyárak gyümölcs-üdítő italaival.

Az *almásürítmény* évek óta keresett cikk külföldön. Az üzemekben jelenleg há-

rom műszakban préselik ki az ipari almából a levét, s tartályokban szállítják exportra. A legnagyobb megrendelők: Ausztria és az NSZK. Újabb a tengerentúlon is vásárolják: Kanadából és az Egyesült Államokból rendeltek belőle. *A jó piaci lehetőség kiaknázására Nyíregyházán bővítették az almásürítmény-feldolgozót*, jelenleg napi 150 tonna nyers almát fogadhat az üzem.

A *Szegedi Konzervgyárban* annyival rosszabb a helyzet, mint másfelé, hogy ezen a vidéken gyümölcsből sem termett elegendő, nem tudják hát vele helyettesíteni a kieső zöldséget. Nem is tettek el télen földolgozandó félkész gyümölcsöt. *A termelés kiesést hús- és halfeldolgozással csökkentik*. Most például halászlét készítenek, később olajos halra állnak át. Több exportra különböző újításokkal kísérleteznek. *Löncshúst* töltött káposztát, székely káposztát és egyéb, már jól bevált terméket is nagyobb mennyiségben állítanak elő idén, mint más esztendőben. Egyéves múltira tekinthet vissza a *halászlésürítmény*, amely sikeres terméknek bizonyult. *Almásürítmény* gyártását is tervezik a közeljövőben; a napokban állítják össze hozzá a feldolgozó vonalat.

Hazánkban nem könnyű a rugalmas váltás egyik iparágban sem. Másfajta alapanyag, más csomagoló szükséges a hús-készítményekhez, mint kellett volna a zöldséghez és a gyümölcshöz. *Sertéshúsból* nagy a bőség, a húsipar szívésén ad el a konzervgyárnak belőle. *Negyedelt marhából* többet is vásárolnának, ha kapnának, de a hiány nem öltött aggasztó méreteket. Ugyancsak megnyugtató a helyzet dobozgyűben: *fém csomagolóanyag* — bár az év elején voltak átmeneti hiányok — most van elegendő.

A leglényegesebb kérdés, hogy tudniillik elérik-e a tervezett termelési értéket, végleges választ egyelőre nem tudnak adni. Minden valószínűség szerint a *rugalmas változtatások* révén sikerül a tervet teljesíteni.

Mínuszok Befagyasztott építkezés Tavaszi folytatás a műjégpályánál

Sarkvidéki légtömegek érkeztek hazánk fölé, mondta a rádiókrónika ügyeletes meteorológusa, mire ismerősöm látva a zúzmarság ágakon dideregve gubbasztó verebeket, hétköznapira fordítva az iménti közlést, csak ennyit mondott: röpködnek a mínuszok. (Ha már a verebek nem!) S mért az istentelen nevetlen gyerekeimben egy szemernyi közösségi aggodalom sincs — még szűkös energiahelyzetünk miatt sem — újjongani kezdtek hurrá, lesz igazi tél! S ha lesz, hát végre szánkózhatnak korcsolyázhatnak. Hó eddig egy deka se, marad a kori — csak legyen hol használni.

Navigare necesse est, mondta szójátékos kedvű ismerősöm, s már fordította is nyelvészeti kevéssé, aktualitását tekintve inkább helytálló változattá eme ókori kifejezést: korcsolyára necesse est, Söt műkorcsolyára! Műjégen!

Szükséges korcsolyázni, kell, muszáj, fogjunk hát össze, szegediek, mert hogy veszi az ki magát, hogy egy rókusnyi városnak is, mint amilyen Jászberény, immáron igazolt versenyzői vannak nekünk meg korcsolyát is akkor köthetnek fiainklányaink, „majd ha fagy”.

És nekivágtunk! Indulatos levélírónk, Ormándiaky Balázs így emlékszik a két évvel ezelőtti napokra: „Bellekesült fiatal és öreg diákok és munkások, vállalatok és KISZ-tagok. A szalámigyár mellett vad ingoványon lesz a jégpálya. Még abban az évben feltöltötték a terepet, mi, városlakók meg gyűjtöttük a pénzt, túlmunkákkal, kommunista szombatok szervezésével, a tervezők megálmodták a műjégpályát, elkészítették a makettjét is. Hetekig lehetett látni a *avv* Klauzál téri IBUSZ-kirakóban. Szépen indul, gondoltuk sokan. Gyűlték is a milliók... biztunk benne, hogy vagyunk olyan erősek, mi, szegediek, hogy amit másutt egy év alatt fel lehet építeni, azt mi is felépítjük — két-három alatt...”

Sportszerető olvasónk hevéletét elsősorban az táplálja, hogy a nekilödulés után a jégpályáért — véle együtt — jóakarattal, vállalt munkájukkal tenni akárokk csak a félbe-szerbe hagyott munkaterületet, a gyorsan növekvő gázt látták hónapokon keresztül. Csupán az idei ősz táján kezdtek neki ismét valami „látható” munkának. Ha ez a szeker elindult, nem ragadhat kátyúba. A közadakozásra számot tartó építkezés immár nem egy a sok akármikori ha-

táridős beruházás közül, melyeknek elkészültéért jobbra csak az egyetlen megrendelő aggódik. Ez már — ha egyszer kérték a részvételünket! — mindnyájunk megrendelésére készülő közintézmény, melyben nemcsak jegyekkel megvásárolt tégláink, munkánkkal termelt forintjaink — de értékes valutánk, hitünk is benne van.

A mi gyerekeink — így érezzük — s jogunk van megtudni, hogyan is fejlődik, egészséges-e, ha gyengélkedik, mi bántja, milyen orvosságra, segítségre van szüksége. Egyáltalán, milyen a láttelepe. Vagy a miénk: jó szülők vagyunk-e?

Dolgoznak a műjégpályán. Annyit épp, amennyit most lehet, s elkészült már a kivitelező DÉLÉP a biztonságos alapot teremtő falajcserevel, készült a pálya körüli csapadékvíz-elvezető rendszer, átsajtozták a csatornacsoveket a szalámigyári iparvágány alatt, majd nekikezdenek a pályaszerkezet építésének. Ez már tavaszi feladat lesz, amellyel párhuzamosan hozzáfognak a gyárból jövő hűtővízvezeték megépítéséhez is. Ez adja majd a „műjégcsináló hideget”. Télen, amikor a gyárnak nem kell, S amikor majd „röpködnek a mínuszok”. Akárcsak most, amikor hűvös szelek fújnak kisdud műjégpályánk bölcsőjénél: mínuszból plusz van! Építő nagyvállalatunk kubikosai nem azért kerültek el az őket tavaszra visszaváró munkahelyet, mert csak a nyár múltán értek rá, hanem, mert nem kérte őket senki: nem volt megrendelés, kivitelezési szerződés.

Ahhoz, hogy a jégpálya teljesen elkészüljön, látványos építészeti megoldást jelentő fűtőszervezettel fűtendő, a versenysportnak is háttérrel adó kiszolgáló létesítményekkel kiegészítve a vendégek rendelkezésére álljon, 130 milliót kitevő összeg kellene. Ennyi nincs. Almodjunk szürkebbet: fedés nélkül, tömegsportcélokra alkalmas kivitelben, vetkőző-melegedő ruhatár helyiségekkel ellát-

va, 42 millióért készülhet el 42 milliónk sincs. Ha csak a pályaszerkezetet építik meg ahhoz 14 millió forint-ra van szükség. Annyink sincs, így elvileg ezt sem tudnánk a — beruházási piacról élő — kivitelezőtől megrendelni. Mégis megrendeltük: részszerződést kötötték a munkára. Amíg a (pénz)készlet tart.

Ha kimegyek vásárolni a piacra, belenézek a pénztárcámba, mennyi forintom van, mennyit kapok üvegbetétért, s mennyit tudok kölcsönkérni. Számvetés nélkül — szőnni sem merek a főfának. Nézzük, mire futja — egyelőre. Az eddigi összes bevétel tíz és fél millió forint kommunista munkásokból, a kibocsátott téglajegyekből, hulladékgyűjtésből, tanácsi hozzájárulásból. Ami — mert úgy mondjuk, a mi gyerekeink — bennünket, szegedi lakosokat, magánembereket érdekel, mekkora az összefogásunkból gyűlt rész ebben az igencsak kicsi „nagy kalapban”. A tízmillió forintért kiadott téglajegyekből eddig kevesebb, mint másfél millió forintnyi csorgott össze. A hulladékgyűjtési akciók nyomán 330 ezer, s az 1981 óta szervezett kommunista munkásokból 2 millió 650 ezer a bevétel. A már említett kiegészítésekkel összegyűlt pénzből a talajcsere, tereprendezés után 6 millió 640 ezer forintunk van — a 14 milliós munkára...

A műjégpályát a jövő évi korcsolyaszezonra át szeretnék adni a nagyközönségnek, a tömegsportnak. Hitünk meg van hozzá. Van, hogy annyival, amennyit egy jól szervezett, okos mozgósítással össze tudunk adni, mi is beletesszük a magunk újabb garasait közös erszényünkbe. Vajha ettől gömbölyűbb lenne!

Gyerekek kötik házuk előtt a korcsolyát. A fűlporosító hidegben száguldanak az újjászületett Vértó jegét hasítani. Boldogok, hogy nincs elég pénzünk: nem télt még korizást tiltó táblára.

Igriczi Zsigmond

ELMENTÜNK bontási engedélyt kérni

Kérdezik tőlem buszon, vilamoson, meccsen és mindenhol, hogyan lehet bontási engedélyhez jutni. Mondják: nem oly rég „kioktatam” az olvasókat alapincézett és fölül manzárdos házépítéshez való engedély beszerzésének módjáról, akkor tartassak „leckét” a bontáshoz jogosító papírok beszerzési lehetőségéről. Igaz is, (különösen a peremkerületek gondja-baja, s ott a házépítés egyetlen járható útja az öreg vályog- vagy vertfalú parasztház lebontása) közügyről van szó, meg kell tudni a bontással járó kötelezettségeket.

Újra elmentem a *Szeged megyei városi tanács vb hivatala* építési és közlekedési osztályára, a *Széchenyi tér 11-be*, a földszint 2-be. Tanácsot kértem — és kaptam a hivataltól, miként kezdhetek bontani. Ehhez is engedély kell előbb, s csak ennek birtokában foghatok hozzá a cserépszedéshez. De menjünk sorjában: be kell vinnem a *tulajdoni lapot* — igazolandó, hogy nem a szomszéd házát kívánom szétverni — *kérni kell a földhivataltól hiteles térképmásolatot, tervet kell adnom a bontásról*, amelyben tulajdonképpen a bontandó épület helységrajzát kell megcsináltatni.

Ezek után a hivatal 30 napon belül köteles válaszolni, pontosabban megküzdeni a bontási engedélyhatározatot,

nekem, a tervezőnek és a szomszédoknak. Akik ezt megkapták, 15 nap áll rendelkezésre, hogy fellebbezhessenek. Ha nincs kifogás, a hivatal — kérés nélkül — postázza a *bontási engedélyt*. Jó tanácsként közölték még: ezután saját érdekemben azonnal tudassam a várható bontás — kezdési időpontot és dőlhet a vertfal. Megemlítették azt is, hogy *melléképületekre nem kell bontási engedélyt*.

Tehát eddig a „lecke”, ám — lévén életre szóló munkába fogok — *ajánlatos kérni a földhivatalt a telek pontos kitérésére*. Ugye, a házhoz kerítés is kell, azt megépíteni sem kevés pénz, így az újrakítéssel elejét vehetjük az esetleges fölemlepereknek.

Egyébként a *kerítés anyagára semmiféle megkötés nincs*, csupán illik a környezethez való, a környék kerítésanyagához közel álló, főleg ízléses „falat” készíteni. Ha élősvényt kívánok telepíteni, legyen szándékom szerint, de az elültetett cserjék-bokrok növekedési tulajdonságát köteles vagyok ismerni, ugyanis azokat úgy kell elültetni, hogy egyetlen ág sem nyúlhat át a szomszéd portájára.

Még egy megjegyzés: a kapu csak befelé nyílhat! Ha lesz kiskapu is, nem a rendelet kiállítására való: az sem nyílhat az utcára.

Ács S. Sándor

Megújuló Felsőváros

Háttérben tízemeletesek magasodnak, a lebontott öreg házak helyén pedig em-

berek és gépek rendezik a terepet. A Felső Tisza part melletti területen már a DÉLÉP brigádjai dolgoznak, tovább épül Felsőváros.